

آقای پایدار، مصادره دستاورد کارگران موقوف!!!

یکی از انحرافات موجود در برخورد به جنبش کارگری ایران که به شکل آگاهانه دنبال می شود، مقطعی دیدن حرکت این جنبش و تحلیل از مقطع موجود است به نفع دیدگاهها و جریانات و گرایشات سیاسی، به تجربه دریافته ایم، جنبش کارگری وقتی به یک مقطع خاصی از مبارزات خود می رسد، سایه شوم سکتاریسم را بالای سر خود می بینید این جنبش به عنوان گوشت قربانی تکه پاره شده، و هر جریانی آنرا متعلق به خود می داند.

اگر امروز کارگران به اشکال مختلف مراسم روز کارگر را برگزار می کنند بر احقاق این حق سالیان سال است که مبارزه می کنند. پیشروان طبقه کارگر سالهاست که تحت فشار استبداد سیاسی به کمک شیوه ها و ابتکارات خود در مقابل تهاجم وحشیانه سرمایه مقاومت می کنند و از دل همین جنبش بحث تشکل مستقل کارگری، (مستقل از احزاب، جریانات سیاسی و دولت) در طی روند مبارزاتی طبقه کارگر شکل می گیرد. ضرورت دامن زدن بر تشکل مستقل خواب آشفته و آبی جنبش کارگری نبوده، بلکه پیشروان کارگری در عمل به درک ضرورت آن رسیده اند. زمانی که کارگران در مقابل تعدیل های پی در پی غارت می شدند و دسته دسته اخراج می گشتند و در شرایطی که خفقان حاکم بر واحدهای تولیدی خواندن روزنامه رسمی را جرم تلقی می کرد، در چنین شرایطی جنبش کارگری آرام آرام با شیوه های نوین مبارزاتی از طریق ایجاد کمیته های کارگری توسط کارگران پیشرو گام برمی داشت.

اگر از تحول در جنبش کارگری یاد می شود، این تحول بعد از طرح بحث جنبش لغو کارمزدی ایجاد نشده، این تحول را کارگران از سالها پیش تدارک دیده اند و اتفاقاً تمام تحرکات و اعتراضات کارگری سمت و سوی ضد سرمایه داری داشته، چرا که از سال ۷۶ به این سو در راهپیمایی های روز کارگر که برگزار کننده اش خانه کارگر بوده، با شعارهای تشکل مستقل و اعلامیه ها و قطعنامه های مستقل حضور پیدا کرده، که در سالهای بعد از آن نیز این روند ادامه داشته است.

این که کارگران شادانپور و جامکو با تشکیل کمیته ای مشترکاً در مقابل مجلس به اعتراض فریاد می زنند، این که کارگران در قطعنامه های مستقل خود با مطالبات رادیکال خود در شرایط خفقان پلیسی به اشکال مختلف از جمله برچسب و اطلاعیه های حاوی مطالبات رادیکال کارگران به استقبال اول ماه می روند، این که کارگران ایران کاوه و به ویژه بنزخاور در مقابل اخراج ها و تعدیل ها پیروزمندانه مقاومت می کنند. این که کارگران در داخل کشور نشریه کارگری به چاپ می رسانند و آنرا به دست همکاران خویش می رسانند و دست به قلم شده، خود اقدام به نوشتن مقالات و ارائه گزارشات موثق کارگری می کنند. تمامی این عملکردها عزیمتی بود که کارگران برای چنین روزی در پیش گرفتند.

واقعیت این است که دیدار دو تن از فعالان کارگری با خانم آنا بیوندی برد مسئله کم اهمیتی نبود، نه برای کارگران و نه برای نظام جمهوری اسلامی که بتوان به راحتی از آن گذشت. هر مقدار که دیگران دستگیری ها را صرفاً و تحت الشعاع دیدار این فعالان با خانم آنا بیوندی می بینند به همان نسبت آقای پایدار این دیدار را کم اهمیت جلوه می دهد. آقای پایدار تحریف واقعیت های جنبش کارگری را از آن روی سکه که به نفع خود و گرایش خود است سر و سامان می دهد و شروع این تحول را از نه از سالیان پیش و از حرکت رو به جلو جنبش کارگری، بلکه از مراسم اول ماه می در کرج می بینند. بحث مرزبندی کارگران با سکتاریزم عملاً از شکل گیری نطفه های بحث کلیدی تشکل های مستقل کارگری ایجاد شد و از چند سال پیش جنبش کارگری ایران به شکل عملی مخالفت با انجمن های صنفی و شوراهای اسلامی کار و انتخاب تشکل های مستقل کارگری را به عنوان تشکل

مطلوب خود را آغاز کرده که این روند همچنان ادامه دارد. طومارهای مخالفان اخراج و مخالفان کشتار و همچنین فراخوان سراسری ۵ دقیقه اعتصاب را گرایش خاصی انجام نداد، بلکه طیفی از گرایش‌های مختلف به پیش برد که تأکیداً پیشروان کارگری در رأس آن بودند که از سالیان دور نطفه‌های این حرکات را ایجاد کرده بودند که البته آقای پایدار آنرا به گرایش خویش که در نزد ما کارگران به مثابه شیرینی بی‌یال و دم و اشکم است، نسبت می‌دهد. در ارتباط با سازماندهی طومارهای اخراج، کشتار و فراخوان ۵ دقیقه‌ای مشارکت این گرایش، صد البته در کنار سایر گرایش‌های اصلاً قابل انکار نیست، اما تملک و مصادره تحرکاتی از این قبیل را به نفع این یا آن گرایش مجاز نمی‌دانیم.

شورای کارگران برگزارکننده مراسم اول ماه مه مرکب از طیفی از گرایش‌های مختلف بود که کمیته‌های خویش را سازمان داده و جشن اول ماه را با تمام نقاط قوت و ضعف آن برگزار کردند که البته سکتاریزم حاکم بر جنبش آن را برنتابید و به صرف این که قطعنامه این مراسم در (سایتی دیده شده بود که خوشایند ایشان نبود)، مانع از انعکاس آن در سایت‌های اینترنتی خود شد. سایت نگاه و کمونیست امروز هم در زمره همان سایت‌هایی بودند که تا چند روز وظیفه بایکوت قطعنامه مراسم را به خوبی به اجرا گذاشتند، که به هر حال بعد از چندین روز بالاخره مجبور شدند قطعنامه مزبور را که آقای پایدار مدعی‌اند که گرایش ایشان برگزارکننده این مراسم بودند انعکاس دهند.

این دیگر از عجایب روزگار است که آقای پایدار ظرف بزرگی را موسوم به جنبش لغو کارمزدی تدارک دیده‌اند و بی‌مهابا هر حرکت کارگری را از برگزاری جشن اول ماه مه گرفته تا جمع‌آوری طومارها و... در داخل این ظرف می‌ریزند، به هم زده به عنوان عملکرد گرایش خود معرفی می‌کنند و سرچشمه آنرا مراسم اول ماه مه کرج در سال پیش می‌دانند و این تحریف را واقعیتی در جهت گرایش خود جلوه می‌دهند، ایشان به این هم اکتفا نکرده و گلگشت جاده چالوس را که همه ساله در مناطق مختلف در طبیعت برگزار می‌شود، لطف کرده و باز هم به خود نسبت داده‌اند، واقعاً که ما کارگران چقدر انسان‌های خوشبختی هستیم که این همه عاشق سینه‌چاک داریم.

ما به آقای پایدار توصیه می‌کنیم، ایشان ابتدا به ساکن چاره‌ای بیاندیشند و گرایش ادعایی خویش را از فضای موهوم و به شدت ذهنی به بیرون آورده و نشان دهند که کارگران به طور واقعی با چه مکانیزمی می‌توانند به لغو کارمزدی مد نظر ایشان دست پیدا کنند؟ پاسخی که همواره بر دوش ایشان به عنوان لیبر این گرایش سنگینی می‌کند و تاکنون از ارائه آن طفره رفته است، سپس همه تحولات موجود جنبش کارگری را به این گرایش نسبت دهند. این شکل دفاع از یک گرایش و تملک وقایع قبل از آن که جایی برای این گرایش در جنبش کارگری باز کند بیش از پیش به خود این گرایش لطمه می‌زند، ممکن است این تحریف آقای پایدار در خارج نشینان امثال خود جذابیتی مقطعی داشته باشد، اما واقعیت‌های جنبش کارگری را در ایران از نوع دیگری است که در اکادمیسم آقای پایدار جایی ندارد، جنبش کارگری ایران مستقل از این میوه چینی‌ها به راه خود ادامه خواهد داد و در این رهگذر هر گونه گرایشی با توجه به واقعیت‌های موجود مورد ارزیابی نظری و عملی پیشروان و فعالان کارگری قرار خواهد گرفت. پیشروان جنبش کارگری آن چنان با مسائل و معضلات بغرنجی در داخل کشور روبرو است که حساسیت خاصی برای پاسخگویی به مسائل مطروحه به ویژه در سایت‌های اینترنتی ندارند، اما به پاس داشت تلاش بی‌دریغ کارگرانی که طومار اخراج، کشتار شهربانک و فراخوان سراسری ۵ دقیقه اعتصاب و همچنین برگزاری مراسم اول ماه جاده مخصوص کرج را سازمان دادند، که آن نیز توسط گرایشی این گونه لگد مال می‌شود، اعلام می‌کنیم:

آقای پایدار و یا هر کس دیگر که تملک دستاوردهای پیشروان را در سر دارد، لطف کرده و بیش از این از کیسه کارگران خرج نکنید.

سینا جوان